

Lleis promulgades a Catalunya entre agost i desembre de 1986

Llei 9/1986, de 10 de novembre, de Cos-
sos de Funcionaris de la Generalitat de Cata-
lunya DOGC núm. 770, 24-11-1986.

Llei 10/1986, de 24 de novembre, de

concessió d'un crèdit extraordinari per
finançar el programa *Fac Verd* (programa
de prevenció d'incendis i reconstrucció
de les forests de Catalunya). DOGC
núm. 72, 28-11-1986.

2.2. DISPOSICIONS ADMINISTRATIVES DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

A cura d'Isabel Baixeras i M. Eugènia Cuenca

Decret legislatiu 1/1986, de 4 d'agost, pel qual es modifica la Llei 13/1982, de 17 de desembre, de Col·legis Professionals, per adaptar-la a la normativa comunitària (DOGC núm. 734, 1 de setembre de 1986).

Decret legislatiu, dictat en exercici de la delegació atorgada al Consell Executiu per la Llei 4/1986, de 10 de març, de Bases de Delegació en el Govern per a l'adequació de les lleis de Catalunya al Dret de les Comunitats Europees, que modifica l'art. 9.2 de la Llei 13/1982, de 17 de desembre, de Col·legis Professionals, eximint, els nacionals dels estats membres de la Comunitat Europea que estiguin establerts amb caràcter permanent a qualsevol dels dits estats, del requisit d'incorporació al col·legi professional en l'àmbit territorial del qual es vol exercir la professió, en els supòsits de lliure prestació de serveis.

Decret legislatiu 2/1986, de 4 d'agost, d'adequació de la Llei 6/1983, de 7 d'abril, sobre residus industrials, a la normativa comunitària (DOGC núm. 734, d'1 de setembre de 1986). Per tal d'adequar-la al Dret de les Comunitats Europees, es modifica la Llei 6/1983, de 7 d'abril, sobre residus industrials, en el sentit següent: els costos de l'eliminació dels residus industrials s'atribueixen a les persones o entitats que en siguin productores o

posseïdores; les activitats relacionades amb els residus industrials no especials se sotmeten a autorització prèvia de la Junta de Residus; la recollida, transport, emmagatzematge i dipòsit dels residus industrials s'ha de fer separant-los de la resta de residus; complementa la planificació de les actuacions relatives als residus industrials amb la programació de la gestió dels residus industrials especials; i faculta l'Administració per a l'adopció de mesures en casos d'emergència o de greu perill per a la salut humana o per al medi ambient.

Decret legislatiu 3/1986, de 4 d'agost, pel qual es modifica la Llei 2/1983, de 9 de març, d'Alta Muntanya (DOGC núm. 734, d'1 de setembre de 1986). Modifica la Llei 2/1983, de 9 de març, d'Alta Muntanya, amb la finalitat d'homologar els elements de definició conceptual de les zones de muntanya als de la Directiva 268/75/CEE i de preveure el règim d'indemnització compensatòria anyal regulat a la normativa comunitària.

Decret legislatiu 4/1986, de 4 d'agost, pel qual es modifica la Llei 9/1985, de 14 de maig, de Modernització de l'Empresa Familiar Agrària (DOGC núm. 734, d'1 de setembre de 1986). Modifica la Llei 9/1985, de 14 de maig, de Modernització de l'Empresa

Familiar Agrària: defineix les condicions que han de complir les empreses Familiars Agràries per acollir-se als plans de modernització, en consonància amb l'establert al Dret comunitari, preveu règims d'ajuts alternatius, incorpora els criteris comunitaris pel que fa als objectius dels plans de modernització i al règim d'ajuts a la inversió agrària, i preveu la possibilitat de desenvolupar mesures complementàries per a la millora de les rendes i condicions de vida, treball i producció de les empreses familiars agràries.

Decret legislatiu 5/1986, de 25 de setembre, pel qual es modifica la Llei 4/1985, de 29 de març, de l'Estatut de l'Empresa Pública Catalana (DOGC núm. 745, de 26 de setembre de 1986).

Complementa la Llei de l'Estatut de l'Empresa Pública Catalana mitjançant la transposició de la regulació comunitària relativa a la transparència de les relacions financeres entre els estats membres i les empreses públiques, per als casos en què la dita normativa sigui d'aplicació a les entitats i empreses constituïdes a l'empara de la Llei 4/1985.

Ordre de 17 de juny de 1986 (Departament de Sanitat i Seguretat Social), d'aprovació del programa d'immunització passiva/activa dels nadons fills de mare HBs Ag positiu (hepatitis B) (DOGC núm. 749, de 6 d'octubre de 1986).

En desplegament del Decret 303/1985, de 31 d'octubre, es crea un programa per a la prevenció de l'hepatitis aguda neonatal i l'evitació del desenvolupament de l'antigenèmia crònica als nadons de mare portadora d'HBs Ag.

Decret 280/1986, de 9 de setembre, de creació de les Delegacions Territorials del govern de la Generalitat (DOGC núm. 751, de 10 d'octubre de 1986). Es creen les Delegacions territorials del govern de la Generalitat a les actuals circumscripcions de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona, amb les funcions de representació, informació, coordinació i règim interior. S'hi integren les actuals Delegacions Territorials del Departament de Governació.

Decret 2287/1986, de 25 de setembre, pel qual s'estableixen ajudes i actuacions directes de la Generalitat per a la promoció de les estacions d'esquí nòrdic (DOGC núm. 751, de 10 d'octubre de 1986).

Ordre de 29 de setembre de 1986 (Departament de Sanitat i Seguretat Social), de desplegament del Programa de donació i transfusió sanguínia (DOGC núm. 751, de 10 d'octubre de 1986). S'estableix l'estructura funcional del programa, i se'n determinen els mecanismes de coordinació i de control.

Decret 281/1986, de 9 de setembre, sobre acreditació de laboratoris d'assaigs d'edificació (DOGC núm. 751, de 10 d'octubre de 1986).

Estableix i regula l'acreditació de la Generalitat per als laboratoris d'assaigs i anàlisis al servei de l'edificació. L'acreditació com a «Laboratori d'Assaig de l'Edificació» (LAE) és necessària per als laboratoris que realitzin assaigs que la normativa determini com a obligatoris en el control de la qualitat de l'edificació.

Ordre de 14 d'octubre de 1986 (Departament de Cultura), per la qual es regula el nou sistema de taquillatge a les sales d'exhibició cinematogràfica (DOGC

núm. 756, de 22 d'octubre de 1986). Regulació que obeeix a les noves exigències de facturació per a les sales d'exhibició cinematogràfica, derivades de la implantació de l'Impost sobre el Valor Afegit.

Ordre de 10 d'octubre de 1986 (Departament de Sanitat i Seguretat Social), per la qual es declara obligatòria la prova de detecció d'anticossos anti-VIH a totes les donacions de sang que es realitzin a Catalunya (DOGC núm. 756, de 22 d'octubre de 1986).

Disposició que imposa als bancs de sang de Catalunya l'obligació de sotmetre totes les donacions de sang al garbellament serològic del virus de la SIDA, amb l'objectiu de limitar la transmissió de la infecció.

Decret 309/1986, de 25 de setembre, sobre ordenació dels serveis de transport marítim a Catalunya (DOGC núm. 758, de 27 d'octubre de 1986).

Ordenació administrativa del transport marítim que preveu un règim d'autoritacions prèvies per a l'establiment de serveis regulars, per a la iniciació de l'activitat de prestació de serveis de transport marítim lliure i per a l'admissió de nous vaixells o altres tipus de serveis. Es crea un registre, on s'inscriuran els serveis autoritzats.

Decret 319/1986, de 21 de juliol, de creació del Comitè d'Inversions Públiques de la Generalitat de Catalunya (DOGC núm. 765, de 12-11-1986).

Es crea el Comitè d'Inversions Públiques que, presidit pel Conseller d'Economia i Finances, té caràcter d'òrgan interdepartamental adscrit al Departament d'Economia i Finances, per tal d'assistir el Consell Executiu en les tasques de programació, coordinació i

seguiment de les inversions públiques de l'Administració de la Generalitat.

El Comitè d'Inversions Públiques té assignades les funcions següents:

Elaborar la proposta de Programa d'Inversions Públiques de la Generalitat d'acord amb els criteris de prioritat que li transmeti el Consell Executiu.

Proposar l'adaptació anual del Programa d'Inversions Públiques, i també la seva adequació, a l'avantprojecte de Pressupost.

Efectuar el seguiment de l'execució i les modificacions del Programa d'Inversions Públiques.

Analitzar els programes i projectes d'inversió que es realitzin en forma conjunta coordinada amb altres organismes i administracions públiques.

Ordre de 27 de novembre de 1986, de creació de les oficines comarcals del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (DOGC núm. 777, de 12-12-1986)

Es creen les oficines comarcals del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, amb seu a cadascuna de les comarques de Catalunya, amb la finalitat de coordinar totes les funcions i actuacions del Departament en el corresponent àmbit territorial per a una major eficàcia i per tal d'apropar la gestió dels serveis i les funcions als seus destinataris.

Decret 322/1986, de 23 d'octubre, sobre declaració del Parc Natural del Delta de l'Ebre (DOGC núm. 779, de 17-12-1986).

Es declaren parc natural els sistemes naturals del Delta de l'Ebre que constitueixen la unitat física i biològica del Delta de l'Ebre.

S'estableixen els límits de dues reserves naturals parcials que es consideren part integrant del parc natural als

efectes previstos a l'article 21.3 de la Llei 12/1985, d'Espais Naturals.

El parc es regirà per un programa de gestió, revisable cada quatre anys, i se n'encomana la gestió al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que estarà assistit per la Junta Rectora i el Consell Directiu.

Es relacionen, també, les normes de protecció del parc i es regulen les sancions per infraccions i incompliments d'aquest règim especial de protecció.

Decret 331/1986, de 18 de novembre, pel qual s'acorda l'emissió de deute públic de la Generalitat de Catalunya, per un import de 3.400 milions de pessetes (DOGC núm. 775, de 5-12-1986).

S'acorda l'emissió de deute públic de la Generalitat de Catalunya per un import de 3.400 milions de pessetes, amb la finalitat de finançar operacions d'inversió previstes a la Llei 8/1986, de 2 de juny, de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya i de les seves entitats autònomes per al 1986, i a la Llei 2/1986, de 6 de març, d'Habilització de Crèdits en el Pressupost vigent per un import de 20.000 milions de pessetes, destinats a operacions d'inversió.

Decret 336/1986, de 6 de novembre, d'aprovació del Reglament de Règim Disciplinari de la Funció Pública de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (DOGC núm. 781, de 22-12-1986).

En el Reglament publicat com a annex al Decret esmentat, es tipifiquen les faltes comeses pels funcionaris en l'exercici de les seves funcions i s'estableixen les sancions corresponents, determinant-ne la seva gradualitat.

Es regulen, també, la instrucció i tramitació dels expedients disciplinaris i les garanties dels funcionaris, i es relacionen els òrgans competents per a la imposició de les sancions oportunes.

Llei 9/1986, de Cossos de Funcionaris de la Generalitat de Catalunya (DOGC núm. 770, de 24-11-1986).

S'estructura la funció pública de la Generalitat, que queda definida als efectes de gestió per uns grans enquadraments, que són els cossos, i per la classificació de llocs de treball amb la corresponent relació, incloent-hi el personal laboral.

La Llei 9/1986 crea i defineix les funcions dels cossos següents: cos de Titulats Superiors; cos de Diplomats; cos de Tècnics Especialistes; cos d'Auxiliars Tècnics; cos de Bombers; cos de Mossos d'Esquadra; cos d'Agents Rurals.

Així mateix, es preveu la integració a la funció pública de la Generalitat dels funcionaris procedents d'altres administracions públiques.

Ordre de 7 de novembre de 1986, per la qual es regula l'obligatorietat de l'informe d'alta mèdica (DOGC núm. 774, de 3-12-1986).

Tots els pacients ingressats en qualsevol centre o servei assistencial de Catalunya podran rebre un informe escrit amb totes les dades referents al seu curs clínic, al resultat de les exploracions complementàries, a la impressió diagnòstica i al tractament previst, per tal de garantir que aquest informe, que tradicionalment es denomina «informe d'alta», contingui un conjunt comú de dades per a tots els malalts, de tal manera que serveixin d'orientació per fixar tractaments posteriors, i permeti avaluar l'activitat assistencial del centre en qüestió.

Decret 338/1986, de 18 de novembre, de regulació de l'atenció a la infància i adolescència amb alt risc social (DOGC núm. 780, de 19-12-1986).

S'estableix que l'atenció a la infància i a l'adolescència que estigui en entorns sociò-familiars i comunitaris d'alt risc social, que incideixin negativament en la seva personalitat, es durà a terme pels serveis d'atenció primària.

Es creen, com a serveis especialitzats, per tal d'aconseguir una millor coordinació dels recursos existents, els Equips d'Atenció a la Infància i Adolescència (EAlA), amb caràcter pluridisciplinar per a la detecció, prevenció, tractament i seguiment dels ado-

lescents amb alt risc social i de les seves famílies.

Decret 345/1986, de 4 de desembre, de creació de la Comissió Interdepartamental per al seguiment dels Jocs Olímpics del 1992 (DOGC núm. 783, de 29-12-1986).

Es defineixen les funcions i l'estructura d'aquesta Comissió Interdepartamental, que té com a objectiu canalitzar, coordinar i fer el seguiment d'aquelles iniciatives, projectes o activitats dels departaments de la Generalitat que es relacionin amb aspectes que incideixin directament en la preparació dels Jocs Olímpics del 1992.

2.3. DICTÀMENS DEL CONSELL CONSULTIU

A cura de Joaquim Ferret

Dictamen núm. 130 sobre l'adequació constitucional i estatutària del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei de Regulació del Transport de Viatgers per Carretera mitjançant Vehicles de Motor i les esmenes i els vots particulars reservats per defensar en el Ple (BOPC núm. 173)

Ponent

Eduard Vivancos i Comes

Sol·licitants

Una desena part dels membres del Parlament, del grup parlamentari socialista

Resum de les principals qüestions estudiades

El Dictamen estudia el problema de l'extraterritorialitat de les potestats de la Generalitat i la relació de la competència en matèria de transport amb les de legislació mercantil, trànsit i circulació de vehicles a motor, títols professionals i normes bàsiques sobre contractació administrativa. Així mateix, té en compte la legislació objecte d'estudi en relació amb les directrius comunitàries.

Conclusió

1. L'article 18.2 del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei de Regulació del Transport de Viatgers per Carretera mitjançant Vehicles de Motor vulnera l'ordre constitucional i estatutari.

2. Els articles 5.2, 8 i 18.4 de l'es-

mentat Projecte de Llei són adequats a l'ordre constitucional i estatutari si s'interpreten en els termes continguts als respectius fonaments.

3. Són adequats a l'ordre constitucional i estatutari els articles 2, 7, 9, 10, 11, 12, 28 i 48 i la Disposició addicional primera de l'esmentat Projecte de Llei.

4. Essent adequats a la Constitució i a l'Estatut tant els articles 29 i 37 del Projecte com les correlatives esmenes, no poden derogar tàcitament les normes esmentades a la Disposició addicional 6a 2 de la Llei Reguladora de les Bases del Règim Local.

Extracte dels fonaments

«1. *L'article 2.1. in fine* del Projecte de Llei que dictaminem planteja el problema de la possible extraterritorialitat del seu àmbit d'aplicació quan afirma que s'ha d'entendre que també el transport transcorre íntegrament pel territori de Catalunya si té una clàusula de prohibició absoluta d'acceptar o deixar viatgers en el cas que surti d'aquest territori.

»Els termes d'aquesta afirmació sembla que es basen gairebé literalment en

els de l'article 18.a) i c) del Reial Decret 2115/1978, de 26 de juliol, sobre transferència de competències de l'Administració de l'Estat a la Generalitat de Catalunya en matèria d'interior, turisme, activitats molestes, insalubres, nocives i perilloses i *transports*. Segons l'esmentat article, "es transfereixen de l'Administració de l'Estat a la Generalitat de Catalunya les competències sobre concessió, autorització i, si s'escau, explotació dels (...) serveis públics regulars de viatgers, mercaderies i mixtos amb itineraris íntegrament compresos en l'àmbit territorial de la Generalitat o que, *fins i tot si excedeixen els seus límits, comptin amb clàusules concessionals de prohibició absoluta per prendre o deixar viatgers o mercaderies fora de Catalunya*" (art. 18.a). Unes competències idèntiques es transfereixen respecte als "serveis públics discrecionals de viatgers, mercaderies i mixtos amb itineraris prefixats íntegrament compresos en l'àmbit territorial de Catalunya o que, *fins i tot si l'excedeixen parcialment, tinguin prohibició absoluta de prendre o deixar viatgers o mercaderies fora de Catalunya*" (art. 18.c).

»Segons la Disposició transitòria 6.a.6 EAC, les esmentades transferències prestatutàries han estat assumides amb caràcter definitiu per la Generalitat.

»Sembla clar, d'altra banda, que els límits territorials de l'aplicació de la Llei no resulten sobrepasats pel que disposa *in fine* l'article 2.1 del Projecte, ja que, en aquest cas, la sortida dels transports fora del territori de la Generalitat deixaria en suspens, per dir-ho així, el caràcter que qualifica substancialment la Llei, o sigui, el transport específic de *viatgers*. Es tracta, evidentment, d'una ficció jurídica, ja que el projecte considera la prohibició absoluta d'acceptar o deixar viatgers fora del territori de Catalunya com a equivalent del fet que el transport transcorri íntegrament pel dit territori» (Fonament III).

«L'article 5.2 afirma que "els operadors de transport no poden intervenir en la contractació de serveis aliens al transport". Aquesta determinació té l'aparença d'una incompatibilitat en l'exercici d'una activitat que, encara que es qualifiqui només de professional, és també comercial; consegüentment, la limitació que comporta hauria d'estar regulada per la legislació mercantil, que és una competència estatal exclusiva (art. 149.1.6 CE) i que, a més, podria resultar contrària al principi de llibertat d'empresa reconegut també a l'article 38 de la Constitució.

»Interpretem que el veritable disseny del legislador no ha estat privar els operadors del transport d'exercir, al mateix temps, una activitat diferent, sinó impedir que la qualitat d'operador de transport, *obtinguda a través d'una llicència de qualitat*, sigui utilitzada en activitats diferents o alienes al transport mateix i, fins i tot, connexes amb aquest. Sembla clar que el precepte no pot abastar la prohibició d'intervenir en qualsevol operació contractual, sinó que s'ha de limitar a impossibilitar la pràctica d'operacions contractuales de tot tipus basant-se en la titularitat d'operador de transports, ja que la llicència corresponent no empara cap altra activitat que no sigui aquesta. Per tant, la prohibició continguda a l'article 5.2, en els termes en què està redactada, es podria considerar inconstitucional si no s'interpretés de la forma que acabem de fer» (Fonament IV).

«L'article 8 del Projecte de Llei dictaminat diu:

»"Es consideren aptes per al transport de viatgers per carretera els vehicles que compleixin les característiques tècniques de capacitat i d'idoneïtat que es determini per reglament en funció de la classe i l'àmbit territorial dels serveis a què s'ha de destinar."»

»De la lectura d'aquest article no resulta de manera explícita la vulneració de cap competència de l'Estat, però pot permetre aquesta apreciació l'omissió de tota referència a aquelles competències estatals que incideixen en allò que l'esmentat article regula. Efectivament, tal com està redactat sembla que la dedicació d'un vehicle al transport de viatgers per carretera no requereix cap altre requisit que la constatació, d'acord amb el que determina un reglament, que compleix les característiques tècniques de capacitat i d'idoneïtat per a aquesta dedicació concreta. Ara bé, entre la fabricació d'un vehicle de motor i la seva utilització, i fins i tot la seva circulació, ha de tenir lloc una intervenció administrativa, que té per objecte constatar, registrar i documentar la seva aptitud per a la circulació; i aquesta intervenció administrativa, que és independent de la dedicació o de les dedicacions per a les quals el vehicle ha de ser emprat, és una competència estatal perquè s'ha d'entendre compresa dins la matèria "trànsit i circulació de vehicles de motor" de l'article 149.1.21 CE.

»Així ho ha dit el Tribunal Constitucional en la Sentència 59/1986, de 6 de maig, en la qual expressa:

"Y debe sostenerse que en el concepto de 'tráfico y circulación de vehículos a motor' no se encuentran englobadas solamente las condiciones atinentes a la circulación (verbigracia: señales, limitaciones de velocidad, etc.), sino las condiciones que deben llenar los vehículos que circulan. Apoya esta solución el hecho de que las garantías de seguridad en la circulación, según la voluntad de la Constitución, expresadas en el precepto mencionado, deben ser uniformes en todo el territorio nacional."

»L'article 8 no es refereix a això, sinó al fet que el vehicle és capaç i idoni per dedicar-lo expressament a l'activitat concreta de transport de viatgers per carretera per raó d'una configuració que per a una activitat diferent no seria la mateixa.

»És ben clar que, encara que un vehicle compleixi les característiques tècniques de capacitat i idoneïtat per al transport de viatgers, no podrà prestar aquest servei ni tampoc un altre si no disposa de l'emparament d'una intervenció administrativa que li reconegui l'aptitud per a la circulació. Per tant, s'ha d'entendre que allò que es disposa es refereix, no als vehicles simplement, sinó als vehicles autoritzats per a la circulació, ja que, en cas contrari, s'estaria vulnerant l'article 149.1.21 CE» (Fonament VI).

«3. L'article 12 estableix que per complir el requisit d'aptitud professional s'ha d'acreditar que es posseeixen els coneixements exigits per a l'exercici de les professions a què es refereix el Projecte de Llei (professions que són la de transportista i la d'operador del transport), i que s'hauran de determinar per reglament:

- a) els coneixements mínims indispensables per exercir-les;
- b) la manera d'adquirir aquests coneixements, ja sigui per mitjà de cursos de formació professional o d'un aprenentatge laboral, o per la combinació d'ambdós sistemes;
- c) la manera d'acreditar l'aptitud professional.

»És un fet que les expressions "professió", "professional" i "professionalitat" no tenen, en la realitat social, el sentit que se'ls atorgava en uns altres temps i que també se'ls atorga en l'actualitat, però amb una significació molt específica. Es pot dir que aquestes expressions no tenen una sola accepció.

»La mateixa Constitució (art. 36) i el mateix Estatut d'Autonomia (art. 9.23), quan parlen de "professions titulades", admeten implícitament l'existència també de professions no titulades. Si en un sentit estricte només és professional el qui exerceix una activitat per a la qual únicament habilita la possessió d'un títol

(expedit com a reconeixement que s'han completat uns determinats estudis cursats a les facultats universitàries i a les escoles superiors i altres centres d'ensenyament), en canvi, en un sentit ampli i més usual, s'entén (i així ho recullen alguns diccionaris com el de la Reial Acadèmia Espanyola) que "professió" té, entre altres accepcions com l'esmentada, la que indica ocupació, facultat o ofici que una persona té i exerceix amb dret de retribució; i pot indicar també un costum o habilitat o la possessió d'una capacitat d'aplicació rellevant en un determinat menester, incloent-hi la pràctica habitual de qualsevol activitat, fins i tot il·lícita.

»Aquesta imprecisió és pertorbadora perquè, d'una banda, la Constitució diu, a l'article 149.1.30, que l'Estat té competència exclusiva en la regulació de les condicions d'obtenció, expedició i homologació de títols acadèmics i professionals, i d'una altra, el Dret derivat de la CEE estableix, com veiem, normes que disciplinen l'accés a la "professió" de transportista.

»En el nostre Dret, el títol acadèmic o professional té una significació característica. Des de la Llei d'Instrucció Pública de 1857, coneguda com la Llei Moyano, s'ha entès que aquests títols es corresponien amb la instrucció superior, que, el text articulat d'aquesta Llei (Decret de 9 de setembre de 1857) especificava així: "*Facultades: Filosofía y Letras. Ciencias Exactas, Físicas y Naturales; Farmacia, Medicina, Derecho y Teología; Enseñanzas Superiores: Ingenieros de Caminos, Canales y Puertos, Ingenieros de Minas, Ingenieros de Montes, Ingenieros Agrónomos, Ingenieros Industriales, Bellas Artes, Diplomacia, Notariado; y Enseñanzas Profesionales: Veterinaria, Profesiones Mercantiles, Náutica, Maestros de Obras, Aparejadores y Agrimensores*".

»Com és natural, des d'aquesta Llei el nombre de professions titulades ha cres-

cut bastant, però no per això s'ha deformat o distorsionat el concepte originari de professió titulada ni, per tant, tampoc la idea a la qual respon l'expressió "títol acadèmic o professional".

»La disparitat amb l'expressió utilitzada més usualment (i que trobem també tant al Projecte de Llei dictaminat com a la Directiva 74/562 de la CEE) no és irrelevant des del punt de vista autonòmic ni pot despatxar-se amb la senzilla reflexió que l'ordenament comunitari preval sobre l'intern, en general, i sobre la regulació de temes específics que hagin estat objecte de normació comunitària, en particular. La posició de la Generalitat no és la mateixa si entre les directives comunitàries i les seves pròpies competències normatives s'intercalen o no les competències, també normatives, de l'Estat. És clar, doncs, que si la determinació de les circumstàncies i els requisits de l'article 12.2 del Projecte de Llei que dictaminem, com que constitueix regulació de les condicions d'obtenció, expedició i homologació d'un títol professional, és una competència de l'Estat, aquest article és contrari a l'ordre constitucional de competències. I que, en canvi, si la llicència de qualitat no és un títol professional en el sentit de l'article 149.1.30 CE, la Generalitat podrà realitzar la regulació a què es refereix l'article 12 sense altres condicionaments que el de la seva orientació al compliment, si s'escau, del Dret comunitari, com també respectant-ne aquelles determinacions que són indisponibles per al Dret intern.

»Per a aquest esbrinament hem de veure la interpretació que ha fet el Tribunal Constitucional de l'article 149.1.30 CE.

»La STC 42/1981, de 22 de desembre, al Fonament III, diu: "... *ha de incluírse en el contenido inherente de la competencia reservada al Estado por el artículo 149.1.30 de la Constitución, que comprende como tal la*

competencia para establecer los títulos correspondientes a cada nivel y ciclo educativo, en sus distintas modalidades, con valor habilitante tanto desde el punto de vista académico como para el ejercicio de profesiones tituladas, es decir, de aquellas cuyo ejercicio exige un título (ad. ex., Graduado Escolar, Bachiller, Diplomado, Arquitecto Técnico e Ingeniero Técnico en la especialidad correspondiente, Licenciado, Ingeniero, Arquitecto, Doctor); así como comprende también la competencia para expedir los títulos correspondientes y para homologar los que no sean expedidos por el Estado".

»La STC del 10 d'abril de 1986, al Fonament I, diu: "Competen, pues, al legislador, atendiendo a las exigencias del interés público y a los datos producidos por la vida social, considerar cuándo existe una profesión, cuándo esta profesión debe dejar de ser enteramente libre para pasar a ser profesión titulada, esto es, profesión para cuyo ejercicio se requieren títulos, entendiendo por tales la posesión de estudios superiores y la ratificación de dichos estudios mediante la consecución del oportuno certificado o licencia".

»La STC del 26 de juny de 1986, al Fonament XII, diu: "Este Tribunal se ha pronunciado en múltiples ocasiones sobre la competencia estatal dimanante del artículo 149.1.30 CE, vinculándola estrechamente al principio de igualdad de los españoles en todo el territorio del Estado (art. 139 CE) que justifica y explica la atribución a los poderes estatales de la competencia para establecer los títulos correspondientes a cada nivel o ciclo educativo en sus distintas modalidades, con valor habilitante tanto desde el punto de vista académico como para el ejercicio de profesiones tituladas".

»A aquesta Sentència es va afegir un vot particular, del qual forma part el paràgraf següent: "Mi desentimiento en cuanto a la decisión adoptada por la mayoría, en cuanto al artículo 12.1 de la Ley impugnada, se

basa, por último, tal vez en un distinto entendimiento de la expresión 'títulos académicos y profesionales' en el artículo 149.1.30 CE, pero sobre todo en una distinta apreciación de la naturaleza propia del título de traductor jurado. En la práctica común esa titulación implica sólo que tienen carácter oficial las traducciones hechas por quien la posee, que pueden ser así presentadas como traducciones fidedignas ante la Administración que otorgó el título. Este tiene por ello, en mi opinión, carácter administrativo y la Comunidad Autónoma del País Vasco dispone de plena competencia derivada de su potestad de autoorganización para regular las condiciones necesarias para su obtención y expedición".

»De tota aquesta jurisprudència constitucional, es desprèn ben clarament que la competència estatal exclusiva de l'article 149.1.30 CE sobre regulació de les condicions d'obtenció, expedició i homologació de títols acadèmics i professionals té un sentit molt específic que no permet incloure en ella la regulació de les condicions que condueixen al lliurament de la llicència de qualificar de què tracta la Llei dictaminada i també la Directiva comunitària que hi incideix.

»Això no obstant, la competència autònoma no és incondicionada. No ho és perquè l'ordre normatiu intern s'ha d'adaptar al Dret comunitari aplicable al sector de l'activitat regulada. I en el sector dels transports, subsector dels transports de viatgers per carretera, té el caràcter de norma supraordenada la Directiva 74/562 CEE.

»L'Annex d'aquesta Directiva, que conté la llista de les matèries esmentades a l'apartat 4 de l'article 2 d'aquesta Directiva, aporta les següents precisions importants: "Los conocimientos que se deberán tener en cuenta para la comprobación de la competencia profesional deberán referirse al menos a las materias mencionadas en la presente lista. Estas deberán especificarse de ma-

nera detallada y ser definidas o aprobadas por las autoridades nacionales competentes. Deberán estar al alcance de las personas que posean una formación correspondiente al nivel de escolaridad obligatorio”.

»Aquestes matèries es divideixen en un grup A), on el coneixement de les quals es requereix per als transportistes que tinguin intenció d'efectuar únicament transports nacionals, i un grup B), on el coneixement de les quals es requereix per als transportistes que tinguin intenció d'efectuar transports internacionals. Es consignen com de coneixement comú aquestes matèries: Dret, amb 7 submatèries; Gestió comercial i financera de l'empresa, amb 7 submatèries; Regulació de serveis de viatgers per carretera, amb 4 submatèries; Normes i explotacions tècniques, amb 3 submatèries, i Seguretat a la carretera, amb 4 submatèries.

»Per tant, les determinacions del reglament a què es refereix l'article 12 s'hauran de fer a partir, quant a coneixements necessaris, d'aquells que s'especifiquen a l'Annex de la Directiva 74/562 CEE» (Fonament VII).

«L'article 18 del Projecte de Llei dictaminat conté una enumeració de les causes d'extinció de les concessions (apartat 1) i una determinació concreta sobre l'ordre de prelación de les normes en matèria de contractació administrativa (apartat 4).

»La Generalitat de Catalunya té competència de desplegament legislatiu i d'execució en matèria de concessions administratives “en el marc de la legislació bàsica de l'Estat i, si s'escau, en els termes que aquella legislació estableixi” (art. 10.1 EAC).

»No hi ha encara una llei catalana sobre contractes de la Generalitat, motiu pel qual i d'acord amb la Disposició transitòria segona EAC continuen en vigor, en el seu territori, les actuals lleis i disposicions de l'Estat que regulen la matèria.

»La competència estatal la defineix l'article 149.1.18 CE amb aquestes paraules: “legislació bàsica sobre contractes i concessions administratives”.

»Com que no hi ha tampoc una llei estatal bàsica, posterior a la Constitució, sobre contractes i concessions administratives, és clar que mentre aquesta situació es mantingui les Comunitats Autònomes assistides de la competència corresponent podran elaborar, aprovar i posar en vigor la seva legislació de desenvolupament respectant les bases deduïbles de la legislació anterior a la Constitució, mentre siguin concordants amb els principis d'aquesta.

»En l'article 10.1 EAC, s'observen dos supòsits: el de l'existència d'una legislació bàsica de l'Estat i el de l'existència d'una llei bàsica de l'Estat que, a més, estableixi els termes en virtut dels quals ha de tenir lloc el desplegament legislatiu autonòmic. Aquest últim requereix òbviament una llei bàsica postconstitucional, dictada com a susceptible, fins i tot necessitada, de desplegament per les Comunitats Autònomes assistides d'aquest tipus de competència normativa, i en conseqüència, la frase “en els termes que aquella legislació estableixi” no juga cap paper si l'operació que s'ha de realitzar és desenvolupar la legislació pre-constitucional respectant unes bases que no estan explicitades i que s'han de deduir.

»La doctrina general sobre l'exercici de la competència estatal per a l'establiment de les bases o de la legislació bàsica i sobre les potestats normatives de les Comunitats Autònomes per desenvolupar-les a partir de la legislació pre-constitucional és la continguda en la tan esmentada Sentència del Tribunal Constitucional 32/1981, de 28 de juliol. El pensament que aquesta Sentència, i les successives sobre el mateix tema, expressa, és que els principis o criteris bàsics, a falta de llei que ho estableixi en aquesta qualitat, són

els racionalment deduïbles de la legislació pre-constitucional, tant si estan com no formulats com a tals. Aquest és l'únic criteri que la jurisprudència constitucional ha proporcionat al legislador autonòmic per a l'exercici de les potestats que l'Estatut d'Autonomia corresponent li reconeix, és a dir, aquest legislador ha de realitzar la delicada operació consistent a identificar i aïllar el que, al seu entendre, tinguin de bàsic les normes pre-constitucionals sobre una determinada matèria (vegeu en aquest sentit el nostre Dictamen número 88).

»D'altra banda, cal entendre que l'expressió "legislació reguladora en matèria de contractació administrativa de la Generalitat", continguda a l'article 18.4, interpretada literalment pot suposar l'exclusió de la legislació bàsica de l'Estat, cas en el qual la norma seria inconstitucional llevat que s'interpretés que "la legislació reguladora" inclou l'esmentada legislació bàsica.

»Tanmateix, l'expressió del paràgraf 4 "en tot allò que no s'oposi als preceptes d'aquesta Llei" resulta confusa en la mesura que es podria interpretar, igualment, com una exclusió de la vigència de les bases i, a més, en el cas que es refereixi només a la legislació catalana futura, suposaria un compromís impossible del legislador de no derogar les normes produïdes per ell mateix, i per tant, una inadmissible congelació de vigència.

»Quant al punt 2 del mateix article 18, entenem que no modifica la causa corresponent d'extinció ja que no fa altra cosa que modalitzar el que és una conseqüència de la causa d'extinció. Nogensmenys, hem d'advertir que la Directiva 74/562, a l'article 3, paràgrafs 1 i 2, parla d'una continuació de l'explotació amb caràcter provisional i fixa un límit temporal concret; i que només l'autorització amb caràcter definitiu "*excepcionalmente en determinados casos particulares*"; i

exigeix, a més, unes altres condicions.

»Aquesta doctrina que hem establert no queda desvirtuada pel fet que la Disposició transitòria sisena incorpori substancialment l'article 3 de la Directiva esmentada, ja que per la seva pròpia naturalesa transitòria es refereix a situacions ja existents en el moment que comenci la vigència de la Llei i, per tant, deixa sense la necessària cobertura normativa comunitària les situacions futures.

»Per tant, entenem que en aquest sentit l'article 18.2 no s'adequa plenament a les disposicions comunitàries» (Fonament VIII).

«Examinarem ara els *articles 28 i 29*, que tracten dels serveis regulars urbans, i l'*article 37*, dedicat als serveis discrecionals.

»1. Tenint en compte que aquests preceptes al·ludeixen competències dels ens locals, sembla adient fer una referència concreta al tema.

»Conformement a l'article 137 CE, "l'Estat s'organitza territorialment en municipis, en províncies i en les Comunitats Autònomes que es constitueixin. Totes aquestes entitats gaudeixen d'autonomia per a la gestió dels interessos respectius".

»D'altra banda, l'article 140 CE reitera que "la Constitució garanteix l'autonomia dels municipis". I pel que fa a la província, es destaca la seva administració autònoma (art. 141.2 CE).

»No obstant això, la CE no parla de les competències d'aquests ens sinó mitjançant una referència genèrica a la gestió dels seus respectius interessos i la seva autoorganització. De totes maneres, s'ha de destacar que l'esmentada autonomia és de caràcter administratiu i no polític.

»La Constitució, a més, no posa en relació d'una manera expressa l'efectivitat de l'autonomia amb la titularitat de competències respecte a activitats i serveis públics.

»Per perfilar aquesta nova relació s'ha d'acudir a la norma bàsica de l'Estat, la qual condiona la competència de desenvolupament legislatiu de la Generalitat en matèria de règim local conformement al que disposen els articles 149.1.18 CE i 9.8 EAC. Respecte a això, i per a una millor informació, ens remetem a l'estudi realitzat en el nostre Dictamen núm. 88.

»La Llei 7/1985, de 2 d'abril, Reguladora de les Bases del Règim Local, desenvolupa els preceptes constitucionals esmentats anteriorment, i estableix que *"los municipios son entidades básicas de la organización territorial del Estado y cauces inmediatos de participación ciudadana en los asuntos públicos, que institucionalizan y gestionan con autonomía los intereses propios de las correspondientes colectividades. La provincia, y en su caso, la isla, gozan asimismo de idéntica autonomía para la gestión de los intereses respectivos"* (art. 1.).

»Fins ara, la Constitució i la Llei de Bases centren l'autonomia en el govern i l'administració dels ens locals i en la gestió dels interessos propis.

»No obstant això, l'article 2.1 de la Llei de Bases va més enllà, i estableix els mecanismes per a l'efectivitat de l'esmentada autonomia, en disposar que *"para la efectividad de la autonomía garantizada constitucionalmente en las entidades locales, la legislación del Estado y la de las Comunidades Autónomas, reguladora de los diferentes sectores de acción pública según la distribución constitucional de competencias, tendrán que asegurar a los municipios, provincias e islas su derecho de intervenir en todos los asuntos que afectan directamente al círculo de sus intereses, atribuyéndoles las competencias que procedan en atención a las características de la actividad pública de la que se trata y a la capacidad de gestión de la entidad local, de conformidad con los principios de descentralización y de máxima proximidad de la gestión administrativa a los ciudadanos"*.

»La Llei de Bases introdueix aquí una novetat, ja que:

- a) Orienta l'atribució de competències a la regulació sectorial de l'acció pública.
- b) Connecta l'atribució de competències als ens locals, amb l'efectivitat de la seva autonomia.
- c) Introdueix un criteri polític per a l'atribució de competències en atenció a les característiques de l'activitat pública de què es tracti i a la capacitat de gestió de l'entitat local.

»Efectivament, en relació amb el Projecte de Llei que dictaminem, estem davant d'una activitat pública que pot afectar els interessos propis dels ens locals, com és el transport. Tanmateix, l'atribució de competències en la matèria no és constitucionalment exigible —ni tampoc constitucionalment desdenyable— des del moment que correspon al Parlament de Catalunya d'apreciar si en aquesta legislació sectorial és procedent d'atribuir competències específiques a les entitats locals en atenció als criteris polítics ja assenyalats a l'article 2 de la Llei de Bases.

»D'altra banda, l'article 25.1 i 2 de la Llei de Bases, després d'atorgar al municipi un ampli marge per promoure activitats i prestar serveis públics, en l'àmbit de les seves competències, n'estableix un llistat, en el qual es troba el transport públic de viatgers. Però l'exercici d'aquesta competència té lloc en els termes de la legislació de l'Estat i de les Comunitats Autònomes (art. 25.2); l'article 25.3 afegeix que *"sólo la ley determina las competencias municipales en las materias anunciadas en este artículo, de conformidad con los principios establecidos en el artículo 2"*. Com es pot veure, destaca en l'atribució de competències municipals no sols la reserva de llei, sinó també la seva

connexió amb l'opció política ja examinada de l'article 2.1.

»De tot això, se'n deriva, pel que fa al Projecte de Llei que dictaminem, que només el legislador pot atribuir competències pròpies als municipis (i igualment a la província, conformement a l'article 36 de la Llei de Bases, i a les comarques, segons l'article 42.3) aplicant a aquest efecte els criteris fixats a l'article 2 de la mateixa Llei de Bases.

»El que, evidentment, no pot fer cap Parlament de Comunitat Autònoma és privar els municipis de les competències a les quals es refereix l'article 26.1 de la Llei de Bases, i pel que ara ens interessa, de la referent al transport col·lectiu urbà de viatgers que estableix l'esmentat article 26.1.d).

»A l'últim, hem de dir que els articles 85 i 86, no obstant algunes expressions ambigües, no afecten les competències de les entitats locals ni, en conseqüència, l'efectivitat de la seva autonomia. L'única cosa destacable és que, conformement a l'article 86.3, determinades activitats o serveis essencials, i entre elles el transport públic de viatgers i altres activitats i serveis per als quals així ho estableixi la Generalitat, hauran de prestar-se per la mateixa entitat local, en qualsevol de les modalitats admeses en Dret, excloent-ne la titularitat privada del servei.

»2. L'article 28.1 del Projecte de Llei que dictaminem afirma que els municipis exerceixen les competències de planificació, d'ordenació i de gestió dels transports públics urbans de viatgers d'acord amb la legislació de règim local i el que disposa aquesta Llei. I el 28.4, que "en qualsevol cas, les competències en matèria de transport urbà s'han d'exercir amb subjecció a la planificació territorial i, eventualment, d'acord amb els plans específics de transports que poden ser elaborats per l'Administració autonòmica

en funció de les exigències generals per ordenar-los".

»La conjugació d'ambdós apartats implica, d'una banda, el reconeixement d'un seguit de competències municipals en la matèria, d'acord amb la legislació de règim local i, per tant, en el marc i amb el suport de la llei bàsica estatal, i, d'una altra, una supeditació de les esmentades competències municipals a la planificació territorial i, eventualment, als plans específics de transport elaborats per l'Administració de la Generalitat, de conformitat amb el que prescriu l'article 5.B.a) de la Llei Reguladora de les Bases del Règim Local. En conseqüència, el que disposa l'article 28 es pot considerar adequat a les previsions constitucionals i estatutàries. El mateix s'ha de dir, en aquest sentit, respecte a l'article 2.2 del Projecte de Llei dictaminat pel que fa a la competència de la Generalitat de planificar i regular els transports de viatgers per carretera mitjançant vehicles de motor.

»3. L'article 37.3 del Projecte de Llei dictaminat afirma que "corresponen als ajuntaments l'ordenació i la gestió dels serveis urbans de transport amb vehicles de capacitat màxima de cinc places, incloent-hi la del conductor. En aquest supòsit, fins i tot per als serveis interurbans, la llicència municipal és condició indispensable per poder admetre passatgers des del municipi de què es tracta, sens perjudici de l'autorització necessària de la Generalitat".

»L'article 37.3 preveu, de fet, el servei de taxis. El de taxis no és pròpiament un servei públic, sinó una activitat privada subjecta a una autorització i que s'exerceix d'acord amb una ordenança. La submissió a aquesta implica un servei "al" públic mitjançant el pagament d'una tarifa que aprova l'ens autoritzant. Aquest tipus de servei es presta a l'empara d'una o més llicències segons que l'activitat es

limiti a l'àmbit urbà o s'estengui a l'àmbit interurbà, dit sigui per emprar la terminologia inadequada i imprecisa que estan utilitzant les normes aplicables a aquest tipus de servei.

»El Projecte de Llei que dictaminem inclou el servei de taxi dintre dels serveis discrecionals que es presten en virtut d'una llicència, és a dir, d'un acte-condició, i així es reflecteix que les competències públiques sobre aquesta activitat no s'inclouen en l'administrativa de servei públic, sinó en la de policia. Aquest servei "al" públic tampoc no constitueix una obligació municipal mínima perquè no és "*transporte colectivo urbano de viajeros*" (art. 26.1.d) LBRL).

»La Disposició adicional sisena, número 2, de la Llei de Bases del Règim Local, diu que: "*El régimen especial del municipio de Barcelona contenido en el texto articulado aprobado por el Decreto 1666/1960, de 23 de mayo, el Decreto-ley 5/1974, de 24 de agosto, y el Decreto 3276/1974, de 28 de noviembre, de constitución y desarrollo de la entidad metropolitana de Barcelona, y sus disposiciones concordantes, continuarán vigentes salvo en lo que se oponga, contradiga o resulte incompatible con lo establecido en la presente Ley*".

»Aquesta Disposició no suposa una congelació de vigència, ja que no fa altra cosa que declarar la subsistència de les normes a què es refereix no obstant la seva entrada en vigor. Més clarament, la Llei de Bases no deroga aquestes disposicions més que en allò que se li oposi. Això no vol dir que una derogació més extensa o total requereixi una llei de bases (com ja ha assenyalat la Sentència del Tribunal Constitucional del 19 de desembre de 1985), però hem de veure com es resol la incompatibilitat que hi ha entre la subsistència d'aquestes normes i l'article 37 del Projecte de Llei dictaminat, quant al servei de taxis de tot el territori de Catalunya.

»Primerament hem de tenir en compte que la Disposició derogatòria única d'aquest Projecte de Llei diu: "Resten derogades totes aquelles disposicions dictades per la Generalitat que s'oposin a aquesta Llei o la contradiguin".

»Atès que el conjunt normatiu a què es refereix la Disposició adicional 6a2 de la Llei de Bases del Règim Local no va ser dictat per la Generalitat, està ben clar que la transcrita Disposició derogatòria no l'abasta.

»Ara bé, com que una norma autonòmica del mateix rang i contrària, posterior en el temps i dictada en l'exercici d'una competència pròpia, comporta la inaplicabilitat de l'ordenament estatal anterior, l'efecte que això produeix és equivalent al de la derogació. ¿Estem, per tant, en presència de la derogació tàcita parcial d'un conjunt normatiu que constitueix Dret especial? La derogació és tàcita si la llei o disposició posterior contradiu l'anterior, i si els preceptes, sistema i criteri que la informaven refusen el nou text.

»Resoldre si l'article 37 del Projecte de Llei que dictaminem modifica efectivament o no el règim local especial de Barcelona no és un problema senzill.

»Quan el legislador escomet la regulació total o parcial d'una determinada matèria, pot derogar les normes vigents amb la fórmula d'una manifestació expressa de voluntat, amb la més còmoda de disposar la derogació de tot allò que s'oposa a la nova llei o amb la simple disposició contrària, cas en el qual és deduïble la derogació de la norma contrariada. Però la situació es complica quan es dona el cas d'enfrontament de normes heteromòrfiques o que no regulen la mateixa finalitat; més encara en un supòsit com aquest en què, a més, són asimètriques en l'ordre espacial (tot Catalunya en el Projecte de Llei que dictaminem i una part del territori de Catalunya en les nor-

mes que contenen el règim especial de Barcelona).

»Quan el Projecte de Llei dictaminat atribueix als ajuntaments l'ordenació i la gestió dels serveis urbans de transport en vehicles de capacitat màxima de cinc places, més que regulant una modalitat de transport, està fent ús d'una competència normativa en matèria de règim local, i per consegüent, és en aquesta matèria que s'inscriu la finalitat del precepte encara que es dicti en exercici de la competència sobre transports, per la qual cosa la pervivència d'un règim local especial ha d'implicar l'entrada de la clàusula "sens perjudici" d'aquest en la mesura que s'ajusta més a una situació concreta, que té una regulació diferent precisament perquè s'aparta del que és general o ordinari.

»Com hem dit al començament, la Disposició addicional 6a2 de la Llei de Bases del Règim Local no s'ha d'entendre en el sentit que el conjunt normatiu que constitueix el règim especial de Barcelona sigui indisponible per al legislador autonòmic, ja que el Parlament és sobirà en l'exercici de les competències normatives que la Generalitat té reconegudes com a exclusives. Però sí que significa que, per la indicada qualitat de Dret especial, la norma o les normes que eventualment s'encaminen a la seva modificació no podran assolir la finalitat proposada mitjançant la tècnica d'una successió de derogacions parcials tàcites, introduïdes a l'empara d'una legislació sectorial dictada per a la totalitat del territori i amb finalitats que, tot i afectar les competències de les entitats locals, són unes altres; ja que és un principi informador de les lleis administratives la generalització superadora de normatives especials i disperses produïdes en legislar-se, amb un cert grau d'independència, en textos diferents i en torn d'una mateixa matèria.

»Aquest tema va ser considerat pel

Consell Consultiu al Dictamen núm. 49, de 3 d'octubre de 1983, on s'expressa: "Acabem aquest Fonament, dedicat a la interpretació casuística del terme 'incompatibilitat' i del seu abast en el cas concret, amb una referència al binomi 'Llei general-Llei especial', l'adequat enfocament del qual ofereix suggeriments importants quant al tema de la derogació tàcita".

»És conegut l'axioma *legi speciali per generalem non derogatur*, recollit pel Digest i per altres textos amb expressions similars. L'essència de l'axioma referit consisteix en el fet que, concebuda la llei especial com a excepció, no es considera incompatible amb ella —base de la derogació tàcita, com hem vist— la llei general, sigui anterior o posterior, encara que existeixi identitat de matèria.

»L'eminència, en aquest aspecte, de la llei especial, porta a considerar que la llei especial posterior, en la matèria concreta a què es refereix, fins i tot deroga tàcitament la llei general anterior, també pel principi d'excepcionalitat que empara la primera.

»El tema, naturalment, no és pacífic, ja que una gran part de la doctrina estima que l'aplicabilitat de l'axioma suposa la prèvia investigació de les circumstàncies del cas concret, és a dir, novament, la indagació de la possible incompatibilitat, cosa que reconduïx la qüestió al camp estrictament hermenèutic.

»Això no obstant, establert que la llei especial es defineix com la que s'aparta de la regla general i té per objecte classes especials de persones, coses, llocs i relacions jurídiques, la doctrina ha arribat a sostenir que la llei general no pot derogar sinó expressament l'especial i, encara més, que normalment una llei especial no pot ser derogada tàcitament per una altra si aquesta no té també caràcter especial.

»La jurisprudència s'ha inclinat a favor

de l'axioma, concretament en les sentències del Tribunal Suprem de 10 d'octubre de 1904 i 14 de març de 1961, sobre la base d'estimar que *"la generalidad salva la excepción"*.

»També la doctrina contenciosa administrativa del Tribunal Suprem s'ha fet ressò de les relacions entre la llei especial i la llei general en el nostre ordenament (Sentències de 27 de juny de 1941, 20 de juny i 13 d'octubre de 1952, 19 de desembre de 1956, 3 de desembre de 1962, 11 de maig de 1965 i 3 de març de 1967, entre altres).

»Podem afegir-hi que la Sentència del Tribunal Suprem de 21 de gener de 1975

diu: *"... Pues sabido es que la ley general posterior no deroga la especial anterior, según recordó entre otras la Sentencia de 11 de julio de 1950; dirección que fue seguida por las Sentencias de 9 de abril y 10 de junio de 1941, 10 de diciembre de 1942, 23 de enero de 1946 y sobre todo por las de 21 de mayo de 1951 y 12 de febrero de 1957"*.

»En conclusió, l'article 37.3 no deroga tàcitament la normativa que empara les funcions de l'entitat metropolitana de Barcelona.

»La doctrina que acabem d'exposar i que hem referit a l'article 37.3 és d'aplicació també a l'article 29.2 del Projecte de Llei dictaminat» (Fonament IX).